

se děje něco divného. Pojdte sem honem!“ su-
pěla Biggi. Slyšela, jak její kamarádi přibíhají.

Vtom strašidelné úpění ustalo. Ve školní bu-
dově náhle zavládlo ticho, které ovšem Biggi
také neuklidnilo. Měla pocit, že na ni může zpo-
za každého rohu vyskočit nějaká stvůra.

S klapotem se po kamenné podlaze blížily
rychlé kroky, otevřeným schodištěm viděla Big-
gi až do třetího patra. Světla nad ní zhasla. Jen
vestibul v přízemí ještě osvětlovala čtyři stropní
svítidla.

Patrik s Lukem se vřítily vchodovými dveřmi
dovnitř. Biggi jim naznačila, aby je za sebou co
nejtišeji zavřeli. Seshora se blížil ředitel. Biggi
se rychle přikrčila pod schody za hasicí pří-
stroj. Kamarádi se schovali za dva silné sloupy
v hale.

Ředitel proběhl kolem Biggi, aniž si jí všiml.
Zamířil k východu, uprostřed haly se ale zasta-
vil a pomalu se otočil. Biggi zvedla hlavu a vy-
kukovala mezi kovaným zábradlím. Neodvážila
se postavit, protože se bála, že by ředitel mohl
zaregistrovat pohyb.

Žáci už často zažili ředitele roztržitého, občas
i vážného, ale většinou usměvavého. V tuto
chvíli měla však jeho tvář výraz, jaký u něj ještě
nikdy nespátřila. Bylo v ní vepsáno něco pro-
hnaného, záludného, zlostného, skoro zlého.
Odřenou koženou aktovku tiskl k tělu.

Vtom se kdesi nahoře v budově znovu ozvalo
to žalostné naříkání.